

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἡμ. 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἡμίμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4. ἡμίμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐκέρτιδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι, 25 Νοεμβρίου 1933

Ἔτος 65ον. — Ἀριθ. 52

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου οἱ ὅροι ἐγγραφῆς ἐπὶ τῆς «Διάπλασι» εἶναι οἱ ἀκό-
λουθοι: Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ μὲνει ἡ ἴδια: 100 δρ. ἡ ἐτη-
σίᾳ, 55 ἡ ἡμίμηνη καὶ 30 ἡ τρίμηνη. Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὴν Αἰγύπτου
γίνεται ὁμοίως πρῶτα: ἔτησίᾳ Γρῆοια Δ. 50. Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὴν Α-
ΜΕΡΙΚΗ: ἔτησίᾳ δολλάρια 3. Ἡ συνδρομὴ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ἔτησίᾳ ἀελλίνια 10. (ἡμίμηνη καὶ τρίμηνη ἀναλόγως).

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΠΟΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἄμα ἡ κυρία αὐτὴ μάθαινε ποιά
ἦταν, ὅταν μάθαινε πῶς τὸ
μικρὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι,
ποῦ καθόταν ζαρωμένο
στὴν πολυθρόνα, περιμέ-
νοντας ἓνα χᾶδι τῆς, ἓνα
φιλί τῆς, ἦταν ἡ ἀνεψιά
τῆς, τὸ παιδί τῆς ἴδιας τῆς
ἀδελφῆς τῆς, τῆς κυρίας
Μὰκ Γκουὲρ, ὃ βέβαια θὰ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ.

Ἐτρεχε πίσω ἀπὸ τὰ
θαυμάσια μελλοντικά ὄνει-
ρά τῆς καὶ ἔφαγγε μὲ τὸ
νοῦ τῆς γιὰ νὰ βρῆ ποιά
φράση θὰ ἦταν ἡ καταλ-
ληλότερη γιὰ νὰ χαιρετή-
σῃ τὴ θεία τῆς μόλις θὰ
τὴν πρωτοαντίκριζε.

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις τὴν
πῆρε ὁ ὕπνος καὶ ἀποκοι-
μήθηκε πλάθοντας καὶ στ'
ὄνειρό τῆς σχέδια γιὰ τὸ
μέλλον.

Ἰότερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ
κυρία Λάρκ ἀγέθηκε στὴν
κάμαρά τῆς.

Βλέποντας τὸ κοριτσά-
κι ποῦ ἦταν ἀποκοιμισμέ-
νο στὴν πολυθρόνα, στρά-
φηκε στὴν καμαριέρα τῆς
ξαφνιασμένη.

— Ποῖδ εἶναι αὐτὸ τὸ

παιδί ποῦ κοιμάται, Λιζέττα; ρώτησε.

— Ἐνα κοριτσάκι, ὅπως βλέπετε,

κυρία, ποῦ ἤρθε καὶ κτύπησε τὴν
πόρτα, τώρα καὶ μιὰ-δύο ὥρες, λέγον-
τας πῶς εἶναι φιλὴ σας καὶ πῶς θὰ
σᾶς περιμένῃ ἐδῶ.

Ἡ κυρία κοίταξε λίγες στιγμῆς τὸ
κοριτσάκι ποῦ κοιμόταν τόσο ἤρεμα
καὶ γαλήνια, ὅταν νὰ βρισκόταν στὸ
κρεβάτι του. Ἰότερα γύρισε στὴν
καμαριέρα τῆς.

— Μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς,
Λιζέττα, εἶπε. Δὲν σὲ χρειάζομαι
πιά ἀπόψε.

Μόλις ἔμεινε μόνη τῆς, στάθηκε
μπροστὰ στὴ Μπέττυ μὲ τὰ μάτια
καρφωμένα ἐπάνω τῆς. Στὸ τέλος
τὴν ξύπνησε μ' ἓνα φιλί.

— Μπέττυ, ἀγαπημένη μου, δὲν εἶμαι ἡ θεία σου, εἶμαι ἡ μητέρα σου! (Σελ. 614, στ. α'.)

Η Μπέττυ άνοιξε τὰ μάτια της και μόλις αντίκρισε τὸ γλυκὸ πρόσωπο ποὺ ἔσκυβε πάνω στὸ δικὸ της, ἐξύπνησε ἐντελῶς.

— Ποιὰ εἶσθε; ἔκανε, ἀγκαλιάζοντας και μετὰ τὸ δὴ τὴν χέρια τὸ λαϊμὸ τῆς κυρίας. Ὡ, σὰς παρακαλῶ, πῆτε μου πὼς εἶσθε ἢ θεῖα μου, ἢ ἀδερφή τῆς μητέρας μου. Ὡ σὰς παρακαλῶ, πῆτε μοῦ τα!

— Εἶμαι ἡ κυρία Λαλουέτ, ἀπάντησε ἡ κυρία χαμογελώντας. Καὶ σὺ ποιὰ εἶσαι;

— Εἶμαι ἡ Μπέττυ Μάκ-Γκουέρ, ἔκανε τὸ κοριτσάκι μιλώντας ζωηρὰ και μετὰ πάθος, και οἱ γονεῖς τῆς μητέρας μου ἦταν Γάλλοι και ὀνομάζονταν Λαλουέτ, ὅπως και σεις. Καὶ ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, ὅταν ἦμουν μικρούλα τὴν δά, κι' ἡ μητέρα μου σκοτώθηκε και κείνη κι' ἔχω τὴν ἐλπίδα ὡ, ναί, ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς εἶσθε ἢ ἀδελφή τῆς μητέρας μου ποὺ δὲν τὴν ἔχω πιά.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή. Ἐγινε κατάχλωμη, τὰ μάτια της ἔκλεισαν, και ἡ Μπέττυ γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε.

Μ' αὐτὸ δὲν κράτησε παρα ἓνα δευτερόλεπτο. Συνήλθε ἀμέσως κι' ἀρπάζοντας τὰ χέρια τῆς Μπέττυ, τὴν τραβήξε ἐπάνω της ἐνῶ τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές.

— Πὼς λέγαν τὸν πατέρα σου; τὴ ρώτησε μετὰ πνιγμένη φωνή.

— Μαρτίνο Μάκ-Γκουέρ, ἀποκρίθηκε τὸ κοριτσάκι. Ἐπέθανε ὅταν ἐγὼ ἦμουν δυὸ χρονῶν μωρό.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα. Δυὸ χέρια ἔχαν ἀγκαλιάσει τὸ λαϊμὸ της και τὴν ἄλλη στιγμή βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Λάρκ ποὺ τὴν ἐσφίγγε ἐπάνω της μετὰ πάθος.

— Μπέττυ, ἀγαπημένη μου Μπέττυ, δὲν εἶμαι ἡ θεῖα σου, εἶμαι ἡ μητέρα σου.

— Ἡ μητέρα μου! Ἡ μητέρα μου! φώναξε τὸ κοριτσάκι. Ἐχω λοιπὸν μητέρα!

— Ναί, χρυσὸ μου παιδί. Καὶ μιὰ μητέρα ποὺ θὰ σ' ἀγαπάει μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς φτώχεις της τῆς καρδιάς ποὺ τόσο καιρὸ στερήθηκε τὸ παιδί της. Ναί, εἶσαι σ' ἀληθινὰ ἡ κόρη μου. Μοῦ τὸ λέει ἡ καρδιά μου, ἀλλὰ και τὰ μάτια σου. Ἐχεις τὰ μάτια τοῦ δυστυχισμένου τοῦ πατέρα σου. Κι' ἐγὼ τόσο χρόνια σὲ νόμιζα νεκρή.

— Κι' ἐγὼ κομμὰ, ἐνόμιζα πὼς ἦσαν πεθαμένη. Μοῦ ἔχαν πει ὅτι σκοτώθηκαν στὴν καταστροφή τοῦ σι-

δηροδρομοῦ μαζί με τὸν καϊμένο τὸν μπαμπά.

— Ὄχι, γλυκεῖά μου κόρη, δὲν σκοτώθηκαν, ἀλλὰ πληρώθηκαν μονάχα, πολὺ σοφὰ, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Μὲ ἔχαν μεταφέρει σ' ἓνα νοσοκομεῖο τοῦ Σικάγου κι' ἐκεῖ ἐμείναν μῆνες και μῆνες. Ὅταν ἐπὶ τέλους βγήκα, μοῦ εἶπαν ὅτι και ὁ ἀντρας μου και τὸ παιδί μου ἔχαν σκοτωθεῖ. Γόρισα πίσω στὴ Βοστώνη ὅπου ζοῦσα μετὰ τοὺς γονεῖς μου πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου. Ἀλλοίμονο! Δὲν τοὺς ξαναβρήκα πιά. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει ἀπὸ τύφο και ἡ μητέρα μου, ποὺ ἡ ὑγεία της εἶχε κிடῶλα κλονισθεῖ φοβερὰ ἀπὸ τὴν τραγικὴ εἰδηση τοῦ θανάτου τῆς κόρης της, τοῦ γαμπροῦ της και τῆς ἐγγονῆς της, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη ὡς τὸ τέλος σὲ τόσες λύπες. Ἔτσι ἐμείνα ὀλομόναχη στὸν κόσμον. Οἱ γονεῖς μου πολὺ λίγα πράγματα μοῦ ἔχαν ἀφήσει. Ἐπρεπε νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ ζήσω. Εὐτυχῶς ἦμουν καλὴ μουσικός. Ἀρχισα νὰ δίνω μαθήματα τραγουδιοῦ και πιάνου, τραγουδοῦσα σὲ συναυλίες κι' ἔτσι κατάρθισα νὰ ζῶ ἀνετά, πλοῦσια μπορῶ νὰ πῶ. Μὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν δὴρησε πιά εὐτυχία γιὰ μένα.

» Ἐπειδὴ φοβόμουν, μήπως κανένας συγγενὴς τοῦ πατέρα σου δὲν ἦ θελε νὰ βλέπῃ τ' ὄνομα Μάκ-Γκουέρ νὰ ἀναφέρεται σὲ προγράμματα ἀπὸ συναυλίες ἢ ἀπὸ μουσικὲς παραστάσεις, γι' αὐτὸ ξαναπῆρα τὸ οἰκογενειακὸ μου ὄνομα και ὀνομάστηκα κυρία Λαλουέτ.»

— Καὶ τί καλὴ ἰδέα εἶχες! φώναξε ἡ Μπέττυ. Χάρη σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα σὲ ξαναβρήκα.

Και ἐξιστόρησε τὴν ἐκδρομὴ τους και τὴν ἐπισκεψὴ τους στοὺς γέροντες ὅπου βρήκε τὰ πρῶτα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀπαρξη τῆς μητέρας της κι' ἀπόκτησε τίς πρῶτες ἐλπίδες γιὰ τὴν ἀνεύρεσή της.

— Κι' ἔβαλα κι' ἔλας ἓνα ἀπὸ τὰ φορέματά σου, μαμμὰ! ἔκανε ἀγκαλιάζοντας τὴν και πάλι.

— Τί καλὴ ἐμπνευση εἶχα ν' ἀφήσω ἐκείνη τὴ βαλίτσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἔκανε ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ — ποὺ θὰ τὴν φωνάζουμε μετὰ τὸ πραγματικὸ της ὄνομα τώρα πιά ποὺ τὴν γνωρίζουμε — ὅταν σκέπτομαι πὼς ἂν τὴν ἐπαίρνα μαζί μου δὲν θὰ εἶχα τώρα τὴν εὐτυχία νὰ σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιὰ μου.

Πόσα πράγματα ἔχαν νὰ ποῦν ἡ μητέρα και τὸ παιδί. Πόσα φιλιά, πόσα χάδια νὰ δώσουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ διηγήθηκε στὴν κόρη της ὅλες τίς ἐρευνες

ποὺ εἶχε κάνει μόλις εἶχε βγαί ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ἀσπεντρώσῃ καμμιά πληροφορία γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης της. Ὅσο γιὰ τὸν δυστυχισμένο ἀντρα της, γι' αὐτὸν, ἀλλοίμονο, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐπιβόλεια. Μὰ σὲ λίγο και γιὰ τὴν κόρη της ἔχασε κάθε ἐλπίδα ὅτι μπορεῖ νὰ ἦταν στὴ ζωὴ.

Ἡ Μπέττυ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς ἐξιστόρησε τὰ θλιβερὰ περιστατικὰ τῆς παιδικῆς ζωῆς της. Τὰ δυστυχισμένα χρόνια ποὺ πέρασε σ' ὄρφανοτροφεῖο και τὰ βράσανά της στὸ σπίτι τῆς κυρίας Τούκερ ὅπου ἔκανε τὸ δουλάκι.

Τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια τῆς κυρίας Μάκ-Γκουέρ καθὼς ἀκούγε ὅλα ὅσα εἶχε τραβήξει τὸ παιδί της.

Ἦστερα ἦρθε ἡ τωρινὴ ἐποχὴ τῆς εὐτυχίας, μὰ μιὰς εὐτυχίας ὄχι ἀπόλυτης, γιὰ τὴν ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ ἐμεινε ἄδεια.

Ἡ συμπάθεια τῶν ξένων δὲν της ἔφθανε, οὐτε ἡ ἀφοσίωση τῆς γιαιάς-Τζένης, οὐτε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μίς Μαργκαρέτ, ποὺ ὠστόσο τὴν ἀγαποῦσε τρυφερὰ.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν δίχως νὰ τίς καταλαβαίνουν οὐτε ἡ μιὰ οὐτε ἡ ἄλλη. Στὸ τέλος ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ, εἶπε στὴ Μπέττυ:

— Θὰ θέλης τώρα πιά νὰ κοιμηθῆς, γλυκὸ μου παιδάκι; πρέπει νὰ πῆς στὸ κρεβάτι σου και νὰ πέσης. Ἄλλωστε οἱ φίλες σου θὰ ἀνησυχῆσουν ἂν μποῦν στὴν καμαρὰ σου και δὲ σὲ βροῦν.

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος, ἔκανε ἡ Μπέττυ χαμογελώντας πονηρὰ. Ἐβαλα τὸν σῦρτη στὴν πόρτα ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὴν καμαρὰ μου στὴν καμαρὰ τῆς κυρίας Βάν-Κούρτ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μπῆ μέσα. Ἔτσι, μαμμὰ μου, τίποτε δὲν με βιάζει νὰ γυρίσω πίσω στὴν καμαρὰ μου. Δὲν μ' ἀφήνῃς νὰ μείνω στὴ δική σου;

Τὴ εὐτυχισμένη νύχτα πέρασε ἡ Μπέττυ χωμένη στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας της, και τί ὄρατα ποὺ κοιμήθηκε.

Ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ ὅμως δὲ μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Τίς λίγες ὥρες ποὺ ἔμειναν ἀκόμη ὡς τὰ ξημερώματα, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη συνομιλία τους, τίς πέρασε κοιτάζοντας μ' ἀπειρη ἀγάπη τὸ παιδί της ποὺ εἶχε ξαναβρεῖ τόσο ἀνέλπιστα, κ' ἀναρωτιώντας τὸν ἑαυτὸ της, ἂν ὅλη αὐτὴ ἡ τελευταία σκηνὴ ἦταν ἀληθινή, ἢ μήπως ἦταν ὄνειρο ποὺ θὰ σκορπιζόταν μετὰ τὰ πρῶτα φέγγη τῆς ἡμέρας.

Μὰ ὄχι. Τὸ φῶς τοῦ ἡλιου τῆς ἔδειξε τὸ ἴδιο θέαμα ποὺ εἶχε ἴδει τὴν περασμένη νύχτα μετὰ τὸ φῶς τῆς λάμπας: ἓνα εὐτυχισμένο κοριτσάκι, ποὺ μόλις ἀνοιξε τὰ μάτια του ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ της, φωνάζοντας:

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶναι κατ' ἔμερα ἀλήθεια, δὲν εἶν' ἔτσι; Γιατὶ χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἦμουν και τόσο σίγουρη, μαμμὰ μου!

— Ναί, εἶναι ἀλήθεια. Δέξα τῶ Θεῷ, εἶναι ἀλήθεια, ἔκανε ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ μετὰ βαθιὰ συγκίνηση. Δὲν εἶμαι πιά μιὰ γυναίκα χωρὶς παιδί και σὺ ἓνα παιδί χωρὶς μητέρα. Καὶ τώρα, ἀγαπημένο μου παιδάκι, πῆ γαίνε νὰ εἰδοποιήσης τίς φίλες σου, και νὰ τοὺς πῆς τὴν εὐτυχία σου. Γιατὶ βιάζομαι νὰ τίς γνωρίσω και νὰ τίς ἐπαρτισθῶ γιὰ ὅσα ἔκαναν γιὰ τὸ παλαιαγαπημένο μου παιδί.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψουμε τὴν ἐκπληξη και τὴ χαρὰ τῆς κυρίας Βάν-Κούρτ και τῆς κόρης της, ὅταν ἡ Μπέττυ τοὺς ἀνήγγειλε τὴν καταπληκτικὴ εἰδηση.

— Δὲν ἔφτασε στὸ παπαγαλάκι μας νὰ χτίσῃ τὴ φωλιὰ του, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Νὰ τώρα ποὺ τὴν γεμίζει κιόλας ὅπως ποθοῦσε ἡ καρδιά της. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ γιαιὰ-Τζένη θὰ ζηλεύει.

— Ἐλπίζω ὄχι, εἶπε ἡ Μπέττυ. Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, γιὰ τὴν δὲν εἶναι μαμμὰ μου, ἀλλὰ μονάχα γιαιὰ μου. Καὶ ὁ καθένας ξέρεῖ πὼς πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀγαπάει κανεὶς τὴ μάννα του.

— Πολὺ λογικὴ ἡ σκέψη σου, Παπαγαλάκι.

Κι' ἀλήθεια, ἡ κυρία Κίνσεϋ δὲν βρήκε λόγο νὰ ζηλέψῃ. Ἡ κυρία Μάκ-Γκουέρ τῆς ἔδειξε τόση ἀγάπη ποὺ σὲ λίγο ἡ γιαιὰ κυρία κατέλαβε πὼς ἂν νὰ χάσῃ μιὰ ἐγγονή, ἀπὸ κτησε ἄλλη μιὰ φίλη.

Φυσικά ἡ Μπέττυ δὲ μποροῦσε πιά νὰ λήθῃ πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ κυρία στὸ Ντένιστον. Μὰ οὐτε και εἶχε τέτοιο σκοπὸ. Στὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἐγκατέστησε τὴ μητέρα της κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη πρὸ τῆς παράδωσος τῆς διεύθυνσης τοῦ σπιτιοῦ, καὶ δὲν εἶχε ἄλλωστε ποτέ της, γιὰ τὴν ἐκείνη τὴν ὄρα τὴν κρατοῦσε ἡ κυρία Κίνσεϋ.

Ἡ πρώτη πράξη τῆς κυρίας Μάκ-Γκουέρ, μόλις μπῆκε στὴν πόρτα, ἦταν νὰ δηλώσῃ, ὅτι ὅλα ὅσα εἶχε κάνει ἡ κόρη της ἦταν καλὰ καμαρμένα, ἔτσι οἱ φίλοι της ἦταν και δικοὶ της φίλοι κι' ἡ οἰκογένειά της θὰ γινόταν και δική της οἰκογένεια.

Ἔτσι ἀναγνώρισε γιὰ δικούς της ἀνθρώπους και τὴ γιαιὰ-Τζένη και τὴν Πέλλυ και τὴν Τζάκι κι' ἔδωσε

τὴν ἐγκρισή της γιὰ τοὺς ὑπηρετές, ποὺ ἔχαν πάσει στὸ Ντένιστον και μάλιστα γιὰ τὸν Πέτρο και γιὰ τὴν Βιργινία, ποὺ ἔχαν φανεῖ τόσο καλοὶ στὸ κοριτσάκι της ὅταν ἦταν ἔρρημο και δυστυχισμένο.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς οἱ κυρίες Βάν-Κούρτ κι' ἡ μητέρα τῆς Μπέττυ συνδέθηκαν μεταξύ τους μετὰ τὴν ποῦ θερμὴ φιλία Ὅσο γιὰ τὴ Μπέττυ, ἡ ἀφοσίωσή της κι' ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν μίς Μαργκαρέτ ἐγι-

ναν ἀκόμη μεγαλύτερες ἀπὸ πρὶν.

— Ἔς τώρα, ἔλεγε, χρωστοῦσα στὴ μίς Μαργκαρέτ τὴν περιουσία μου. Χάρη σ' αὐτὴν πῆρα τὴν κληρονομία τοῦ παπποῦ μου. Μὰ τώρα τῆς χρωστῶ κάτι πολὺ σπουδαιότερο ἀπὸ τὴν περιουσία μου, τῆς χρωστῶ τὴν εὐτυχία νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου. Γιατὶ τὸ πρῶτο δὲν ἔφερε τὸ δεύτερο;

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ
Τ Ε Λ Ο Σ
ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ.

ΟΙ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

[ΑΙΗΤΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

Ἄλλὰ κανένας δὲν ἔκουγε πιά τὸν ταμπούρλιση και τὸ ταμπούρλο του. Μόνο μερικοὶ Βεδουῖνοι, Ἀραπάδες, φιλοτιμήθηκαν νὰ προχωρήσουν ἀκόμη πρὸς τὸ ἔξω, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ ἰδρώνουν και νὰ ξεβιάζουν τρῶς, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν.

— Ἔτσι εἴσατε λοιπόν; φώναξε μετὰ ἀγανάκτηση ὁ τρολλὸς ταμπούρ-

λιέρης. Τώρα θὰ ἴδῃτε! Ἐγὼ θὰ σὰς δείξω πὼς ὁ ἀληθινὸς στρατιώτης πέφτει ἀφοβα και στὴ φωλιὰ!

Κι' ἐνῶ ὅλοι πιά ἔμειναν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, κι' ἤθελαν μάλιστα νὰ γυρίσουν και πίσω, γιὰ τὴν διαφέρσαν ἀπὸ τὴ ζέστη — ἓνας ζουάβος ἔκαμε φουσακιάδες σ' ὅλο του τὸ σῶμα, και τὸ μάγουλο ἓνος Βεδουῖνου εἶχε φουσκώσει σὰ νὰ τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι — μόνος ὁ ταμπούρλιέρης, ἀφοβός, ἀτρόμητος, ξεκολοῦδοῦσε νὰ φωνάζῃ, νὰ ταμπούρλιζῃ και νὰ προχωρῇ.

Προπατοῦσε τώρα μέσα στὴ χόβολη τοῦ ἔξω κι' ἐτοιμαζόταν νὰ κάμῃ ἐφοδὸ στὸ κούτσουρο ποὺ καίγοταν μετὰ φλόγες. Ἀξαφνα ὅμως εἶδαν ὄλο του τὸ σῶμα νὰ τσακίζεται, νὰ διαλώνεται, τὸ κεφάλι του νὰ γέρονε στὸν ὄμο, και τὰ πόδια του νὰ χάνουν τὸ σχῆμα τους και νὰ μακραίνουν. Οἱ στρατιῶτες ἐντρομοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Λυώνει! Λυώνει!..

Ἄλθθεια, ὁ δύστυχος ταμπουλιέρης ἔλυωνε καὶ σὲ λίγο δὲν ἦταν παρὰ ἀμορφο ἀναλυτὸ μολύβι, χυμένῳ πάνω στὴ χόβολη τοῦ τζακιοῦ. Εἶχε πέσει θύμα τῆς ἀφοβίας του, τῆς τόλμης του, τῆς τρέλλας του.

— Αὐτὸ νὰ σὰς γίνῃ μάθημα! εἶπε ὁ στρατηγὸς στὸ παραταγμένο στρατεύμα. Ὁ καλὸς στρατιώτης πρέπει νὰ δείχνῃ τὸν ἠρωϊσμό του διαναρκαίνοντας, κι' ὄχι νὰ κάνῃ ἠρωϊκὲς τρέλλες ποὺ δὲν χρησιμεύουν σὲ τίποτα. Ἔτσι ἀνάφελῃ ἦσαν κι' ἡ ἠρωϊκὴ αὐτὴ τρέλλα τοῦ μικροῦ μας ταμπουλιέρη. Χάθηκε χωρὶς σκοπὸ, γιὰ νὰ δείξῃ μόνο πῶς δὲ φοβᾶται τὴ φωτιά. Καὶ τώρα ἐμπρός! μεταβολὴ καί... στὰ κρεβάτια σας.

Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες κοιμῶνταν πάλι στὰ κοντάκια τους, πάνω στὰ χάρτινά τους μαξιλάρια. Κι' ἡ φωτιά τοῦ τζακιοῦ ἐτρῶγε σιγά-σιγά τὸ μολυβένιο λείψανο τοῦ μικροῦ ταμπουλιέρη, ὡς ποὺ τὸ ἔφαγε ὅλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν ὁ Τοῦδς ἀράδιασε στὸ τραπέζι τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες του, ἀπόρησε πολὺ πῶς δὲν ὄπῃχε κιὰ ταμπουλιέρης. «Τί ἔγινε; ἔλεγε; πούδς μου τὸν πήρε; πῶς χάθηκε;» Μ' αὐτὸ ὁ Τοῦδς δὲν τῦμαθε κατέ.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἀπὸ τότε εἶχαμε ἀρατὴ ἀλληλογραφία, καὶ βλέπομαστε πολὺ σπάνια, καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς στὸν Πειραιᾶ ποὺ περνοῦσαμε μὲ μετάθεση ἢ προαγωγή, γιὰτὶ κι' ἐγὼ στὸ ἀναμεταξύ εἶχα γίνει Οἰκονομικὸς ὑπάλληλος.

Ἔτσι δὲν εἶχαμε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ ποῦμε λεπτομέρειες γιὰ τὰ περασμένα μας, μὰς δόθηκε ὅμως ἡ εὐκαιρία ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ποὺ ὁ φίλος μας ἤρθε μὲ ἄδεια στὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἐγὼ ἔμενα ὀριστικὰ πιά. Ἄφου γιὰ λόγους υγείας εἶχα γίνει πρόωρα συνταξιούχος, καὶ ἀνταμωθήκαμε μπροστὰ στὸ Δημοτικὸ Θέατρο.

Ἄφου χαιρετιστήκαμε ἐγκάρδια,

ἐθαδίσκαμε κατὰ τὴν πλατεῖα Κοραῆ, καὶ σὺν ἐρτάσκαμ στὴν Ἀνατολικὴ τῆς πλευρᾶς ὅπου ἦταν ἀραδιασμένα τὰ τραπέζια τοῦ ἀντικρυνοῦ καφενεῖου, ἐκαθήσκαμ σὲ ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὸ βρήκαμε εὐκαιρο.

Αὐτὸ κατὰ σύμπτωση ἔτυχε νὰ εἶναι στὴν ἴδια πάνω-κάτω θέση ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἡ ἀγριοχαρουπιὰ, ἀπ' ὅπου ἄρχισε τὸ περιστατικὸ τοῦ φίλου μου μὲ τὸ κάπνισμά του.

Ἐκεῖ, μὲ πολλὰ «θυμᾶσαι ἐκεῖνο θυμᾶμαι τοῦτο», ποὺ διασταυρώνονταν σὺν τίς σκέτες τοῦ ἀρχαίου, λὲς κι' αὐτὲς γιὰ μᾶς ἦταν γεμάτες ἀπὸ ἰσάδι τοῦ μνημονικοῦ μας; ξαναθύναμε πῶς κρουστὰ καὶ πῶς ζωηρὰ τὰ περασμένα τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς; στὸ τέλος ἔγινε λόγος καὶ γιὰ τὸ κακοθύμητο περιστατικὸ μὲ τὸ κάπνισμα.

Σ' αὐτὸ ἔδωκα ἐγὼ τὴν ἀρρομὴ

ποὺ τὸν ρώτησα, γιὰτὶ εἶχα παρατηρήσει πῶς ἐνῶ μιλοῦσαμε τὴσὴν ὄρα καὶ ἤπιαμε καφέ, ὁ φίλος μου δὲν εἶχε ἀνάψει τσιγάρο.

Ἐκεῖνος τότε βαρυαναστέναξε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Γυμνασιάρχης μας, σὺν μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο του, ὅλα βγήκαν ἀληθινὰ καὶ τὰ βρήκα μπροστὰ μου.

«Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἀρχισὰ νὰ καταλαβαίνω πῶς τὸ κάπνισμα μὲ ἐπεύραζε λίγο-λίγο, μὲ ἐλάττωνε τὴν ὄρεξη, κι' ἀκόμη μοῦ ἔφερνε συχνὰ βήχα, ποὺ γινότανε ἀνυπόφορος μὲ τὸ παραμικρὸ κρουλόγημα.»

«Ὅσο προχωροῦσαν τὰ χρόνια, ἐπάθαινα καὶ ζαλάδες τόσο δυνατὲς ποὺ ἐνόμιζα πῶς ἔχανα γιὰ στιγμὲς τὸν κόσμο.»

«Ἐίπα πολλὲς φορὲς νὰ τὸ ἔκοβα, μὰ μὲ τὸν ἀδυναμὸ μου χαρακτήρα δὲν τὸ κατάφερα. Ἀρρώστησα ὅμως βαρεῖα ἀπὸ διπλὴ πνευμονία πρὶν ἀπὸ ἔξη χρόνια, καὶ οἱ γιατροὶ βρήκαν τὸν ὄργανισμό μου τόσο ἐξαντλημένο καὶ δηλητηριασμένο ἀπὸ τὴν νικοτίνη, ποὺ μοῦ εἶπαν ὀρθῶς κορτά.»

«Ἄν θέλεις νὰ γίνῃς τώρα καλά καὶ νὰ στερεώσης τὴν υγεία σου, θὰ κέψῃς τὸν καπνὸ, ἀλλοίως γρήγορα θὰ πεθάνῃς καὶ θὰ ἀφήσης ὄρφανὰ τὰ παιδιὰ σου.»

«Ἵστερα ἀπ' αὐτὲς τίς ὥρες συμβουλές, ἀναγκάστηκα νὰ πῆσω τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὸν ἔκοφα, καὶ μὲνιν εὐχαριστημένος ποὺ τὸ κτέρωθωσα, γιὰτὶ καταλαβαίνω πόσο καλλιτέρεψε ἡ υγεία μου, καὶ θυμῆθηκα πολλὲς φορὲς τόσο δίκαιο εἶχε ὁ Γυμνασιάρχης μας, μὲ τὰ προφητικὰ του λόγια ποὺ μοῦ εἶπε γιὰ τὸ πάθος μου.»

«Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνῃ καλὸ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε γιὰ μὲνα καὶ μὲ συμβούλεψε σὺν πατέρας.»

«Θὰ εἶναι πάνω κάτω δέκα χρόνια ποὺ περατικὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸν ἀντάμωσα. Ἦταν ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος, ὅπως τὸν ἤξερα ἀπὸ μαθητῆς, μὲ τὸ κορμὶ κολῶνα, καὶ μὲ ἔλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ γεροῦ ἀνθρώπου, ἀν καὶ εἶχε τότε στὴ ράχι του ἐξηντα πέντε χρόνια.»

Μόλις μὲ ἀντίκρουσε, μὲ γνώρισε, μὲ σταμάτησε, καὶ δίνοντάς μου τὸ χέρι, μοῦ εἶπε χαρούμενα: «Χαῖρε, παλαιῖ μου μαθητά», ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ μὲ προσφωνῆσει συμμαθητῆ, καὶ θὰ εἶχε δίκιο νὰ μὲ ἔλεγε ἔτσι, γιὰτὶ μπροστὰ του φαινόμουναι σὺν συνομηλικός του, τόσο μὲ εἶχε καταβάλλει ὡς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ δηλητηριε τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ ἐκεῖνος

διατηροῦσε ζηλευτὴ υγεία καὶ ζωηράδα γιὰτὶ δὲν εἶχε καπνίσει ποτὲ στὴ ζωὴ του.

«Μ' ἐρώτησε ἀκόμη μ' ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν υγεία μου, γιὰ τὴν οἰκογένειά μου καὶ ἀν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ θέση μου, προσθέτοντας ὅτι παρακολουθοῦσε τὴ σταδιοδρομία μου σὲς ἐφημερίδες καὶ ἔτσι, ἤξερε σὲ ποῖο τόπο μὲ ἔστειλε ἡ ὑπηρεσία μὲ μετάθεση ἢ μὲ προαγωγή.»

«Τὸ παρακολούθημα αὐτὸ ὅπως ἐκατάλαβα μέσα στὴ λίγη ὄρα ποὺ μιλήσαμε, δὲν τὸ ἔκανε μόνο γιὰ μὲνα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς μαθητῆς του. Μοῦ ἀράδιασε πρόχειρα ὀνόματα πολλῶν ποὺ διέπρεπαν σὲ ἐπιστήμες, σὲ δημόσιες ὑπηρεσίες, σὲ ἐμπόριο, στὴ λογοτεχνία ὅπως ὁ συμμαθητῆς μας Λάμπρος Πορφύρας, κι' ὅσο μιλοῦσε γι' αὐτούς, ἔδειχνε τὴ χαρὰ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια, ποὺ μόνο ἓνας πατέρας μπορεῖ νὰ νοιώσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του, ποὺ τὰ βλέπει νὰ προσδεύουν στὴν κοινωνία καὶ ἀκούει τοὺς ἐπαίνους τῆς γι' αὐτά.»

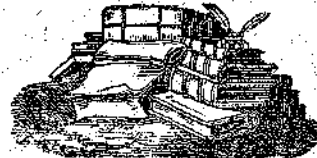
«Ἐίπαμε ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν διοικητικὴ του ἱκανότητα ποὺ τὴσὴν ἐντύπωση μᾶς εἶχε κάνει, πῶς παρακολουθοῦσε ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γυμνασίου ἀπὸ καθηγητῆς τοὺς μαθητῆς του, καὶ πῶς ἐπρόλαβε πολλοὺς νὰ μὴ χαθοῦν μέσα στὸν κακὸ δρόμο ποὺ εἶχαν ἀρτίσει νὰ παίρνουν.»

Σὺν ἤρθε ἔτσι λόγος γιὰ τὸν παλιὸ μας Γυμνασιάρχη, θυμηθήκαμε καὶ ἀναφέραμε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ τοὺς ἄλλους Γυμνασιάρχης καὶ καθηγητῆς ποὺ εἶχαμε στὸ Γυμνάσιο.

«Ὅλοι τοὺς ἦσαν εὐσυνείδητοι στὸ καθήκον τους, ἀκριβοδίκαιοι καὶ μετὰδοτικοὶ στὴν διδασκαλία τους, καὶ συμφωνήσαμε πῶς σταθήκαμε τυχεροὶ νὰ ἔχουμε τέτοιους δασκάλους, ποὺ συνετέλεσαν μαζί μὲ τὰ γράμματα ποὺ μᾶς ἔμαθαν, νὰ γίνουμε καὶ καλοὶ πολῖτες.»

Τελειώνοντας πρέπει νὰ προσθέσω πῶς ὁ καλὸς Γυμνασιάρχης Δραγάτης ζῆ καὶ εἶναι ἓνας θαλερὸς γέρος ἀν καὶ ἑσπέρασε τὰ ὀγδόντα χρόνια τῆς ζωῆς του, καὶ πιστεύω νὰ φθάσῃ καὶ τὰ ἑκατό, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἐπροφήτεψε πρὶν ἀπὸ τριαντοχτὸ χρόνια, συμβουλευθόντας τὸν φίλο μου Βαρύκη, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ νὰ καπνίζῃ...

ΠΑΝΑΓ. Β. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

8.— Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἡ Νίτσα εἶχε καλὴ καρδιά. Ὅταν πῆγαινε ζητιάνος στὸ σπίτι, ἔδινε πρόθυμα ὅ,τι εἶχε. Καὶ λεφτά, καὶ ψωμί, κι' ἀποφόβια. Μὰ καὶ στὸ δρόμο, ὅπου ἔβλεπε κάποιον νὰ πλῶνει τὸ χέρι σταματοῦσε, ἀνοίγε τὸ πουγγάκι τῆς κι' ἀφινε στὸ φτωχὸ χέρι ὅ,τι ἔπαινε: εἰκοσαράκι, πενήνταράκι, καμμιά φορά καὶ δραχμὴ.

Ἡ Σοφία, ἡ φιληνάδα τῆς, δὲν ἦταν τόσο πονετικιά. Κι' ὅταν πῆγαιναν μαζί κι' ἡ Νίτσα τὴν ἔκανε κάθε τόσο νὰ σταματᾷ, γρῖνιαζε:

— Ὄψ, καμμένη καὶ σὺ, μὲ τίς ἐλεημοσύνες σου! Μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ δίνῃς σὲ ὅλους;

— Τοὺς λυπάμαι, ἀπαντοῦσε ἡ Νίτσα.

— Ἄς τοὺς λυπηθεῖ κι' ὁ Θεός! ἔλεγε μὲ φούρκα ἡ Σοφία. Ἄς πάνε νὰ δουλέψουν καὶ νὰ ζήσουν!

— Μὰ εἶναι γέροι, γριές, σακάτηδες, μικρὰ παιδιὰ... πῶς νὰ δουλέψουν;

— Κι' ἀν τοὺς δώσης ἐσὺ ἀπὸ ἓνα εἰκοσαράκι, νομίζεις πῶς σώθηκαν;

— Ὁ, τοὺς δώσω ἐγὼ... ὅλ τοὺς δώσης ἐσὺ... θὰ τοὺς δώσῃ ὁ ἄλλος...

— Δὲ βαριέσαι! Ἐγὼ ἀκούσα πῶς πολλοὶ ζητιάνοι ἔχουν περίουσια. Τὴ ζητιανία τὴν κάνουν δουλιὰ, γιὰτὶ εἶναι τεμπέληδες νὰ πῆσουν μίαν ἄλλη Κι' ἐπειδὴ οἱ κουτοὶ σὺν καὶ σένα τοὺς πιστεύουν καὶ τοὺς δίνουν, αὐτοὶ μαζεθοῦν, φυλάγε, τακίζου, καὶ στὸ τέλος βρίσκονται πῶς πλοῦσοι κι' ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς ἔλεον. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ἀκούεις ἡ Νίτσα. Μόνο τὴν καλὴ τῆς καρδιά. Καὶ ποτὲ δὲν ἀφινε φτωχὸ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ κάτι τί, ἐξὸν ὅταν τύχαινε νὰ μὴν ἔχῃ.

Καὶ στενοχωριόταν τότε τόσο πολὺ «Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸς ζητιάνους καὶ κατεργάρηδες, συλλογιόταν. Λένε πῶς μερικοὶ κάνουν τοὺς τυφλοὺς ἐνῶ βλέπουν περίφημα, κι' ἄλλοι κρῶδουν τὸ χέρι τους ἀπὸ μέσα, κι' ἀφίνου τὸ μανίκι νὰ κρέμεται ἄδειο, γιὰ νὰ φαίνονται κουλοὶ. Μὰ οἱ περισσότεροὶ εἶναι σὲ ἀλήθεια σακάτηδες, σὲ ἀλήθεια

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1934

Ἡ σπηλιὰ στὸ ἐρημιονεῖο τοῦ Ροβινσῶν, ὅπου ὁ Χάνδος βρῆκε τὴ μοῦμα τοῦ προγόνου του.

Εἰκὼν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «Ο ΚΑΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ», ποὺ θάρχησεν ἀπὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο.

φτωχοί, κι' ἀν δὲν τοὺς κάνουμε ἐλεημοσύνη, θὰ πεθάνουν τῆς πείνης. Ἡ Σοφία εἶναι σκληρὴ. Δὲν τὴ νοιάζει γιὰ τὸν ἄλλον. Καὶ βρίσκει προφάσεις γιὰ νὰ φαίνεται πῶς ἔχει καὶ δίκιο...

Στὴ μικρὴ πόλη ἦταν ἓνας Σὺλλογος ἀπὸ κυρίες ποὺ φρόντιζε γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιὰ. Μάζευε χρήματα καὶ τοὺς μοίραζε. Ἦ τοὺς ἀγόραζε ρούχα, παπούτσια, τρόφιμα, δυναμωτικὰ, γιαιτρικά. Κι' ὅσα παιδιὰ ἦταν πολὺ ἀδύνατα, τὰ ἔστειλε τὸ καλο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΔΙΚΗΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ, Μαρμαρινοῦ, Ἀθήνα. 2. ΠΑΛΗΝΑ ΔΟΝΝΑ, Ἀθήνα. 3. ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Πρέβεζας τῆς Ἑλευθερίας, Ἀθήνα. 4. Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς ἀνύθειν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

πολιτιστάκι. Άλλα δέν μοι μένει τόπος παρά γιά νά σάς πώ μόνο αυτά τά λίγα λόγια, πού σάς παρακαλώ νά τά πάρετε γιά πολλά...

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Μίνω Μάους (τών Ταξιαρχών ήταν ή γιορτή σου; χρόνια πολλά!) Ρενέ (ώ, μά δέν ήταν λόγος αυτός γιά νά μήν ξαναφανής! άσίσσο σ' εύχαριστώ γι' αυτά πού με τόση χαρά και τόσο άφρατα λόγια μοι άναγγέλλεις.) Δάφνης Στέφανον (τί νά σοι πώ έγώ; άπό τό βρίασης νόστιμο, πάρε τό σού επιστρέφω ταχυδρομικάς τήν άγκυλιά σου γιά τήν άνανέωση εύχαριστώ.) Άγνήν (εύγε! τώρα λοιπόν είσαι φοιτήτρια της Νομικής) νά έλθετε ό κ. Σ. έπιθυμεί πολύ νά γνωρίση και σένα και τήν Άργέμπελη.) Φίλμ (φούθος, φούθη, φούθον, άπό τό φούς φώς, σημαίνει φωτεινός, λαμπρός, καθαρός) τό άρρακικό, ός έπιθετο τοῦ Άπόλλωνος, αντίκατέστησε τόνομά του: ό Φούθος= ό ήλιος; έπίσης τό θηλυκό Φούθη είναι ή ασλήνη, άδελφή τοῦ Φούθου κατά τή μυθολογία.) Χλωρήν Νεράϊδαν (πόσο με συγκίνησε τό γράμμα σου! θά εξακολουθήσης νά με λαβαίνης και παντρεμένη, ός νά φανή και νά μεγαλώση ό μπρεκέπες πού θά σε διαδεχθή; μά είναι τόσο συγκινητικό!) Σαπουνόφουσαν (μεγάλο βέβαια τό δυστύχημά σου και δικαιολογημένη ή προσωρινή σου άποχή) κάνεις όμως πολύ καλά πού θέλεις νά ξαναδρής τή χαρά ξαναγουρίζοντας σε μένα.) Κλαιλιαν (άπό τέτοιους άνοητους άλλο τίποτα! ένας πατριώτης σου έλαγε: ενάχης, παιδί μου, αυτά νά κοῦς!) δηλαδή, νά κάνης έπομονή ακολούθως τίς άνοησίες...) Κόκκινο Καναρίνι (άλήθεια έτριβα τά μάτια μου και νά μήν έχω τόπο νά σοῦ άπαντήσω! άμα μοι ξαναγράψης, ε;) Γολιάθ (εύχαριστώ πολύ γιά τό εσοπάδιον και γιά τά καλά λόγια.) Βέβαν, Κυρά-Φροσύνη κτλ κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 15 Νοεμβρίου άπάντησα στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Αἰσωγῶν Αἰτίσεις τοῦ φύλλου τούτου είναι ὡς ἑξῆς: αἰ. τῆς 25 Ἰανουαρίου.

607. Λογοπαίικτος Δεξιόχειρος
"Ό,τι θέλης σὺ ὄς πῆς,
Ἐπιμένω: εἶπερ μόνο
"Όλο ἀρχαίος ἐποχῆς,
Ἄλλὰ ὄχι... ἀνθρωποκτόνο.
Σῆλλογος αὐτῶν Ἀνεμοῦ.

608. Στοιχειόχειρος — Μεταγραμ-
ματισμός
Ἀπ' Ἀθηναίῳ στρατηγῷ
Κόψης κεφάλι και λαμπό
Νά ἰδῆς εὐθύς καινὴν ψυχή,
Ποῦ ἕνα του γράμμι' ἀν' ἀλλαχθῆ
Τετράποδο θά ἐμφανισθῆ.
Ταρξάν

609. Ἀναγραμματισμός
Τῆς Ἀβανίας πόλη
Ἀν' ἀναγραμματισμῷ,
Δέν θά τάρεσον ὄλοι
Αὐτὰ πού θάποκτῆσης,
Μά μπαίνουν σέ φαγιά
Καί τρώγονται κα' ὄμα.
Ἰρελλαντόνης

610. Παλαιὸν Αἶνιγμα
Τρεῖς με κρατοῦν ὄταν γεννῶ
Μ' ἀλήθεια πρώτα πίνω
Μαῦρα τὸ κἀνο τὸ παιδιὰ
Και πίσω μου τάφινω.
Ἄφῆλλων Σ' Ἀντανίου

611. Πυραμίδας
+
+
+
+
****+****
*****+*****

Ἐξιστορικός ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνον,
στοιχείον, κτηνόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
ποταμός τῆς Γαλλίας, ἀφηρημένον σὺ-
νάνομον σχεδόν μετ' ἰσότητά. Ὅι σταυ-
ροὶ καθέτως θεοῦ θαλάσσιος.
Ἑλληγικόν Ἰδιώδες;

612. Κρυπτογραφήκον
123456789 = Κἀποιος ἀρχαίος
21249 = Ἀρχαία πόλις
3418 = Ἀσάρεσον συναίσθη-
4124829 = Κακός χαρακτῆρ' [μα
6249 = Κερασοῦθρον
6729 = Πτηνόν
78829 = Νῆσιος
869 = Θεὸς
972329 = Πλοία Πολυρώτης

613. Διπλή Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων (αἱ ὀλοαὶ ἔχουν ὄλοι ἀπὸ ἐπιτὰ γράμματα) ἀποτελοῦν ἀρ-
χαίον βασιλέα, τὰ δὲ τέταρτα περι-
φρημον χρησιμοποιῶντα:
1, Ρῆμα τοῦ ὀλοίου ὀλοκαίμενον
εἶναι συνήθως ὁ ἵππος; 2, Ὁ ἔχων κα-
κόν, δόλον χαρακτῆρα; 3 Τὸ ἔρον ὅ-
δωρ ὀνακίου ἢ ποταμοῦ; 4, Βλέπεται
καθ' ὄπνον; 5, Νῆσιος τοῦ Σαρωνικοῦ
Κένταυρος;

614. Φωνηεντόλιπον
νς-γς-ν-σμπ-γ
Λευκή Καπέλια

615. Γρίφος
π π π π π π π π
κ π σου π ς
π π π π π π π π
Κερνηρικὸν Ἀκρογιάλι

Τέλος τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Αἰσωγῶν.
Ἄπο τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37
428. Ἐστιατόριον (Ἐστία, τό, Ριον)
—424. Μινύα (μῆ, νῆ, αἰ). — 425. Νέ-
ρσον-Ἰέρων. — 426. Ἀργός-άγρος.
427. Μ 428. ΣΑΡΔΑ-
ΚΕΑ ΝΑΠΑΛΟΣ
ΦΑΚΟΣ Ἄδανα; ῥό-
ΗΡΑΚΛΗΣ δον, Ἀνασός,
ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ νῆσος, Παλ-
λάς, Λάρος, ὄνος, σάγος). — 429. ΔΑΝ-
ΤΗΣ (Δ-ήλος, Ἀ-λυσις, Ν-αίος, Τ-
όνος, Ἡ-πιος, Σ-κῦρος). — 430. ΧΡΟ-
ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡόνος, ΝΟΥμῶς,
ΦΕΪδιος, ΔΟΥναβίς). — 431. Ἀρετή, κ'
ἐν θανάτῳ, σὺν ἀπόλλυται. — 432.
Παιδεία ἀριστοῦ κῆγμα (πῶς διὰ ἀρ εἰς
τον-κτι μ' α).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1898) ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: Ὁς. 14ος,
και 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, πα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922), ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἔ-
των 1894-1922 τιμῶνται ἕκαστος δρ-
ῶμος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931,
1932 και 1933 τιμῶνται ἕκαστος δρ-
ῶμος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου
προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος και δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αἰ 1 ἕως 10 τὸ πού λέξεις με ἀπὸ ἐτοι-
μεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Ἰέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξας με παγεῖα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 και με κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς
εἰσὸς δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλὰ. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—667]
Διαπλασοῦλες, ἀνταλλάσσω τετραδι-
ακια, ἀπαντώντας ἀρῶσας. Δ/σις: Mile
E. Zoumboulouglou, Merkez Rihimian
han, 3me etage, No 9, Galata—Tur-
quie.
Πλάνο Δοξάρι

[ΑΓ'—668]
Νίνα Νόρα= Ν. Παπαδόγλου. Ἑλληγι-
κό Ἀκρογιάλι= Μπακίχη. Τὸ περιμ-
νατε;
Μυρτίλλη

[ΑΓ'—669]
Ατλαντίς, παραστικά.
Γαλιάνδρου

[ΑΓ'—670]
Αθηνά, Ζεῦ, θά περιμένω πού ἀκό-
μα τετραδικία σας; Ἄλλὰ βέβαια,
θεοὶ ὄσος πῶς νά κατέθετε ἀπὸ τὸ ὄφος
σας, γιά ν' ἀπαντήσετε α' ἐμὰς τοῦς...
κοινοῦς ἀνητῶς;
Αἰχουδίτσα

[ΑΓ'—671]
Αἰ, Ἀσάλευη Ζωή, ἐπιθυμοῦσαστα
Μ. Μ. και σὰς ἔστειλα γιάτι δέν ἀ-
παντᾷς; Ἀσάλευη Ζωή, δέν γύρισες
ἀκόμη ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι;
Αἰχουδίτσα

[ΑΓ'—672]
Ασάλευη Ζωή, γιάτι δέν ἀπαντᾷς;
Τζόνι, στή γιορτοῖα σου χρόνια
πολλά.
Ἀγνή Καρδιά

[ΑΓ'—673]
Χαίρετὸ ὄλους-ές. Ἀνταλλάσσω τε-
τραδικία με Διαπλασοῦλες. Δ/σις:
Φωτεινή ἈΑ. Βιλλώτου, Πατρ. Ἰουκσιμ
57, Ἀθήνας, διὰ: Παλοῖαν Ἑλληγίδα

[ΑΓ'—674]
Καπετὰν Φάντασμα! Μῆπως σοῦ πού.
γῆθηκε τὸ μυαλό εἰταν ἦσαν στήν
κλιτικὴ; Ἄν σοῦ μὰς οἰκτείρης μιά, ἐμὰς
δέκα. Πρόσεξε νά πληροφορηθῆς καλύτερα.
Ζάν Μυρτά

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΕΡΑΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύπος ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γαρυγιάδου Σταθμοῦ 10, ΑΘῆΝΑΙ